

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: V.Q.T., zastoupeného: Mgr. Petr Václavek, advokát, Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,** v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.12.2016 č.j. OAM-427/ZA-ZA11-HA11-2016,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce v žalobě namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav věci ve vztahu k § 12, § 14 a § 14a odst. 1, 2 písm. b) a d) zákona o azylu. Žalobce nesouhlasil s neudělením humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a odkázal například na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 22.1.2004 č.j. 5Azs 47/2003-48, podle něhož „*azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu.*“

Při přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgán jsou uznány za potřebné pro volbu rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z tých skutečností dovozovat či přijmout opačné závěry.“ Dále žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 30.11.2004 č.j. 3As 24/2004-79, podle kterého „i když správní orgán rozhoduje na základě absolutně volné správní úvahy, musí být jeho rozhodnutí přezkoumatelné a musí být zřejmé, že z mezí a hledisek správního uvážení nevybočil. I v těchto případech musel správní orgán respektovat stanovené procesní postupy i elementární právní postupy správního rozhodování. Nezákonnost rozhodnutí pak může spočívat mimo jiné v překročení nebo zneužití stanovených mezí správního uvážení (§ 78 odst. 1 soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.) může být způsobena použitím jiných procesních předpisů.“ Podle žalobce v daném případě nelze dobře vysledovat úvahy žalovaného ve vztahu k důvodům hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu a rozhodnutí má žalobce v tomto směru za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dále se podle žalobce žalovaný nevypořádal s otázkou možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu, když pouze uvedl, že případné vycestování žalobce nebude představovat rozpor s mezinárodními závazky ČR. Z ustálené judikatury NSS přitom vyplývá, že nelze takto apriori konstatovat, že k rozporu s mezinárodními závazky nemůže dojít (*rozsudek NSS sp.zn. 2Azs 14/2010 ze dne 17.9.2010*).

Žalovaný namítl zamítnutí žaloby s tím, že žalobce přicestoval do ČR již v roce 1998 a v roce 2007 mu bylo zrušeno povolení k pobytu, protože si vlastní liknavostí neupravil svůj pobytový statut. Od roku 2009 žije v ČR vědomě nelegálně. Jediným jím uváděným důvodem k setrvání v ČR je péče o dceru. Jedná se o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. První žalobce podal v roce 2007. Azylově relevantní důvody žalobce podle žalovaného neuvedl a žalovaný nezjistil. Dle judikatury NSS není dodatečná snaha o legalizaci pobytu azylově relevantním důvodem (*rozsudek ze dne 21.8.2003 č.j. 2Azs 5/2003-46*). O humanitární azyl nelze žádat, není na jeho udělení právní nárok, ani subjektivní právo – viz rozsudek NSS ze dne 15.10.2004 sp.zn. 3Azs 12/2003. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení a jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze omezeně, z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů. Z tohoto pohledu považuje žalovaný žalobní návrh za právně irrelevantní, bez zákonné opory. Dle žalovaného rovněž sociálně-ekonomická situace žalobce nesvědčí o zvláštního zřetele hodném důvodu pro udělení azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu v ČR žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně stanovených v § 14a zákona o azylu neúnosné, nepřiměřené, či nežádoucí požadovat jejich vycestování. Aplikace institutu doplňkové ochrany se vztahuje k objektivním hrozbám pro návrat žadatele do země původu, částečně díky jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase, než při aplikaci institutu azylu (*rozsudek NSS ze dne 28.4.2009 č.j. 9Azs 11/2009-99*). Podle žalovaného žalobci v zemi původu nehrozí žádná újma, která by byla vzhledem k zákonu o azylu významná (*rozsudek NSS ze dne 25.6.2015 č.j. 4Azs 71/2015-54*). Tudíž žalovaný považuje námitku

nedostatečného posouzení možností udělení doplňkové ochrany za mylnou a vyvrácenou správním spisem.

Součástí správního spisu je Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 3.5.2016, kde žalobce uvedl, že do ČR vstoupil v prosinci 1998 a žádal již v předchozí žádosti z roku 2007 o udělení mezinárodní ochrany. Důvodem nové žádosti je skutečnost, že zde má přítelkyni a dítě a chce zůstat kvůli dítěti, nechce, aby dítě zůstalo bez otce. V pohovoru žalobce upřesnil, že pochází z chudé rodiny ve Vietnamu. Jeho rodiče i sourozenci pracují všichni jako zemědělci. Jeho starší dcera žije rovněž ve Vietnamu, právě skončila vysokou školu a je bez práce. Žalobce od svého příjezdu pobýval pouze v Chebu, kde podnikal, prodával oblečení. V roce 2007 přišel o pobyt, neboť si jej zapomněl prodloužit. Následně žádal o azyl, což skončilo v roce 2009 negativním výsledkem. Od té doby je zde nelegálně, pracuje brigádně a stará se o dítě. Má zde malou dceru, se kterou chce být a nechce, aby vyrostla bez otce. To je jediný důvod jeho žádosti. Osm let zde žije nelegálně za pár korun, aby měl jídlo. Různě se schovával, nechodí ven, aby mohl vychovávat dceru. Jakmile bude dospělá, má záměr dojet do Vietnamu. Nevěděl, že může požádat o azyl podruhé. Když ho chytila policie, sdělili mu kamarádi, že zase může žádat o azyl. Vrátit se zpět do své vlasti s rodinou nemůže podle svého názoru proto, že je ostuda se vrátit bez peněz, moc se stydí. Deset let dělal načerno a stačilo to jen na živobytí. Tím, že nemá pobyt, nemůže mít zaměstnání, stačí to pouze na uživení. Dcera a její matka zde mají trvalý pobyt. V případě návratu do Vietnamu by mu nic nehrozilo. V minulosti byl členem komunistické strany, považuje tuto stranu za dobrou a v souvislosti s vystoupením ze strany mu dle jeho názoru nic nehrozí. Žalobce neví, jak by měl začínat ve Vietnamu, kdežto tady vydělávat na živobytí není problém.

Správní orgán opatřil informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 26.5.2015 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA z 13.4.2016 o dodržování lidských práv ve Vietnamu za předchozí rok, výroční zprávu Human Rights Watch z 27.1.2016, výroční zprávu Amnesty International z 24.2.2016, zprávu Mezinárodní organizace pro migraci z října 2015 o Vietnamu.

V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný zkonstatoval, že důvodem žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je legální pobyt v ČR, protože zde hodlá zůstat kvůli přítelkyni a její dceři. Z žalobcem předloženého rodného listu dcery podle žalovaného nevyplývá žádné cílené pronásledování ve smyslu zákona o azylu, proto tento dokument jako podklad za rozhodnutí ve věci neakceptoval. Dle správního orgánu žalobce nebyl ve své vlasti pronásledován dle §12 písm. a) zákona o azylu, neboť byl sice v minulosti členem komunistické strany Vietnamu, následně mu bylo zrušeno členství, ale sdělil, že za vystoupení strany mu nehrozí žádný trest a v současné době ani se stranou v kontaktu není, ani se za svého života nějakých politických aktivit nezúčastnil. Žalovaný stále nedospěl k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, či že by mu takové pronásledování při návratu do vlasti hrozilo. Dle žalovaného jsou důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu jednoznačně vymezeny a žalovaný nezjistil, že by důvody, pro které žalobce žádal o mezinárodní ochranu, jakkoliv souvisely s jeho rasou, náboženstvím, pohlavím, národností, příslušností k určité sociální skupině, či se zastáváním určitých politických názorů. Žalobce sdělil, že opustil vlast z důvodu potřeby

výdělků, tedy dle žalovaného nikoliv z azylově relevantních důvodů, pouze z důvodů ekonomických. Podáním žádosti si žalobce chtěl zajistit legální pobyt v ČR, aby zde mohl pobývat s dítětem a podílet se na jeho výchově. Žalobci bylo v minulosti uděleno povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení s občanem EU. Toto povolení bylo pravomocně zrušeno pravděpodobně z důvodu rozvodu s občankou ČR, která je vedena v evidenci u žalovaného jako manželka žalobce. Skutečnost, že si žalobce hodlá na území ČR legalizovat pobyt, nezakládá relevantní důvod pro udělení azylu. Žalovaný poukázal na rozsudek NSS sp.zn. 7Azs 87/2004 ze dne 24.2.2005, podle kterého azylové řízení je prostředkem ochrany příslušníků cizích států, kteří jsou ve státě původu vystaveni pronásledování ve smyslu zákona o azylu nebo mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci trvalého pobytu či jako možnost zde získat pracovní povolení. Pokud stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v ČR, musí se podrobit režimu jiného zákona bez ohledu na složitost mechanismu, který tento upravuje. Žalovaný v této věci dále uvedl, že žalobce měl situaci řešit jinou zákonnou cestou, nikoli prostřednictvím azylové procedury. Pro účely legalizace pobytu není možné zneužívat specifický institut mezinárodní ochrany dle zákona o azylu. K otázce humanitárního azylu se žalovaný zabýval zejména rodinnou, ekonomickou situací žalobce a přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalobce je dospělou, plně právně způsobilou, práce schopnou osobou, uvedl, že je zdravý. Nadto na udělení humanitárního azylu není právní nárok a žalobce se jeho udělení nijak výslovně nedomáhal. Humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu podle § 12 a současně by bylo zcela nehumánní azyl neudělit. V případě žalobce však správní orgán skutečnosti hodné zvláštního zřetele neshledal. K otázce doplňkové ochrany žalovaný konstatoval, že případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech žalobcem sdělených, nepředstavují rozpor s mezinárodními závazky ČR. Žalobce podle žalovaného neprokázal, že by neudělením doplňkové ochrany porušila ČR mezinárodní závazky z oblasti rodiny a práva na rodinný život. Samotné právo na společný život žalobce s jeho přítelkyní a dcerou není neudělením mezinárodní ochrany popřeno, neboť všichni jsou rovněž státními příslušníky Vietnamu a mohou žít v místě legálního pobytu, což nemusí být výhradně ČR. Žalovaný poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze sp.zn. 4Az 9/2010 ze dne 24.2.2011, podle kterého zamýšlí-li cizí státní příslušník realizovat rodinný život v ČR, má možnost využít k tomu standardních institutů českého právního řádu prostřednictvím zákona o pobytu cizinců, nikoliv se snažit o jejich obcházení. Pokud vlastní vinou přestal splňovat podmínky stanovené českým právním řádem pro pobyt cizinců na území, nelze v tom spatřovat porušení mezinárodních závazků ze strany ČR. K tomu žalovaný dodal, že žalobce neprokázal, že by neudělením doplňkové ochrany porušila ČR mezinárodní závazky z oblasti rodiny a práva na rodinný život. Případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech žalobcem sdělených, nepředstavují rozpor s mezinárodními závazky ČR. Existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě, jak vyložil NSS např. v rozhodnutí sp.zn. 2Azs 66/2008 z 8.1.2009. Rodinné vazby cizince v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Žaloba není důvodná.

Soud má za to, že v průběhu správního řízení byly objasněny důvody žádosti žalobkyně o udělení azylu a že se s nimi dostatečným způsobem v napadeném rozhodnutí

vypořádal žalovaný. Bylo prokázáno, že hlavním důvodem žádosti žalobce o mezinárodní ochranu byla legalizace pobytu v ČR, kterou není možné zařadit pod taxativní důvody v ust. § 12 písm. b) zák. o azylu.

Soud konstatuje, že žalobní body jsou velmi stručné, přes obsáhlou žalobní argumentaci, která ovšem se skládá převážně z obecných tvrzení o porušení jednotlivých zákonných ustanovení a z citací z rozhodnutí NSS. To platí zejména ohledně námitky porušení § 14 zák. o azylu. V námitkách proti neudělení humanitárního azylu žalobce uváděl, že podle jeho názoru z rozhodnutí správního orgánu nelze dobře vysledovat úvahy a hodnocení žalovaného ve vztahu k důvodům hodného zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Soud k této námitce uvádí, že z výše shrnutého obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný posouzením důvodů pro udělení humanitárního azylu zabýval a své závěry dostatečně podrobně a logicky zdůvodnil. Soud se ztotožňuje s žalovaným v tom, že humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu je institutem výjimečným a skutečnosti uváděné žalobcem, tedy snahu o legalizaci pobytu v ČR, důvody ekonomické, ani rodinné vztahy v ČR nelze těmto důvodům podřadit.

Důvodná není ani žalobní námitka, podle níž se správní orgán dostatečně nezabýval ustanovením § 14a odst. 2 písm. d) zák. o azylu a pouze a priori konstatoval, že k rozporu s mezinárodními závazky nemůže dojít v důsledku nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Z výše shrnutého obsahu napadeného rozhodnutí však je zřejmé, že se žalovaný neomezil na pouhé konstatování o nenaplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný poukázal např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.1.2009 sp.zn. 2Azs 66/2008, podle něhož rodinné ani soukromé vazby cizince v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Dále žalovaný připomněl, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, kromě ekonomických důvodů, z níž by vyplývalo, že soukromý a rodinný život nemůže realizovat ve Vietnamu. Jeho dcera i její matka mají také vietnamské občanství, ve Vietnamu pobývá i jeho dospělá dcera. S ohledem na tyto skutečnosti považuje soud odůvodnění žalovaného o neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1,2 písm. d) zákona o azylu v napadeném rozhodnutí za dostačující a správné.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í: **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.**

V Plzni dne 24. února 2017

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně